

Arrest

nr. 164 709 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 25 november 2015 met nr. 233.024 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 juni 2014 met nr. 126 394 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een eerste asielaanvraag in op 26 november 2010.

1.2. Verzoeker vroeg in het kader van zijn asielaanvraag om de bijstand van een tolk die het Malinke beheerst. Dienvolgens werd, in toepassing van artikel 51/4, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het Frans bepaald als taal van de procedure.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 20 juli 2012 de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 93 049 van 7 december 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

1.4. Verzoeker diende op 20 december 2012 een tweede asielaanvraag in. Opnieuw vroeg verzoeker om een tolk en werd als proceduretaal het Frans bepaald. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 29 maart 2013 de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 106 456 van 8 juli 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

1.5. Op 29 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 :

x artikel 74/14, §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 17/08/2013).”

1.6. Bij arrest nr. 126 394 van 26 juni 2014 vernietigde de Raad voor Vreemdelingbetwistingen deze beslissing.

1.7. Bij arrest nr. 233.024 van 25 november 2015 vernietigde de Raad van State het vernoemde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Over de rechtspleging

Het arrest nr. 126 394 van 26 juni 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 233.024 van 25 november 2015.

Bij beschikking van de voorzitter van VIIIste kamer van 6 januari 2016 werd de beschikking van 24 maart 2014 waarin werd geoordeeld, dat, met toepassing van artikel 39/73, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet, het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden ingewilligd, ingetrokken.

Thans wordt de procedure hernomen vanaf het indienen van de nota met opmerkingen van de verwerende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. De verwerende partij werpt in haar nota in een eerste exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft volgens de verwerende partij dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

3.1.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.1.3. Evenwel moet worden vastgesteld dat in het enig middel de schending wordt aangevoerd van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt betoogd dat het bestreden bevel in het Frans en niet in het Nederlands moest worden gegeven.

De Raad van State oordeelde in het verleden reeds herhaaldelijk dat bij het aanvoeren van een middel, gesteund op een schending van de taalwetgeving, aangezien deze van openbare orde is, de verzoekende partij niet moet getuigen van een persoonlijk belang bij het aanvoeren van zulk een middel (RvS 26 november 1968, nr. 13.239; RvS 28 oktober 1975, nr. 17.245; RvS 30 januari 1997, nr. 64.259; RvS 6 maart 1998, nr. 72.276; *C.D.P.K.*, 1997, 417, verslag M. Lefever; A. WIRTGEN, *Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder*, in *Raad van State, I. afdeling administratie*, Brugge, die Keure, 2004, 164-175). Nu verzoeker op het eerste zicht een schending aanvoert van een aspect van taalwetgeving, kan niet zonder verder onderzoek worden vastgesteld dat hij geen belang zou hebben bij het beroep. Het verder onderzoek van dit middel, waaronder de vraag of het aangevoerde taalmiddel van openbare orde is, raakt de grond van de zaak. Deze vaststelling volstaat om de exceptie af te wijzen.

3.1.4. Daarenboven kan, met betrekking tot het standpunt van de verwerende partij dat na een eventuele vernietiging, in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, worden opgemerkt wat volgt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto

dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

3.1.5. Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

3.1.6. De eerste exceptie wordt verworpen.

3.2. In een tweede exceptie in haar nota werpt de verwerende partij nog op dat het een herhaald bevel betreft omdat aan verzoeker reeds op 10 augustus 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

De Raad merkt op dat het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven verzoeker niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten een later bevel. Het betreft hier in het bijzonder een bevel om onmiddellijk na de kennisgeving het grondgebied te verlaten, waarbij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het betreft aldus een ander bevel met andere rechtsgevolgen dan het eerdere bevel van 10 augustus 2012. Er werd eveneens samenhangend met het bestreden bevel een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd, waartegen verzoeker een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring indiende, gekend onder het algemeen rolnummer 141 631. Het houdt in dat dit inreisverbod wordt vernietigd indien het samenhangend bevel, zijnde de thans bestreden beslissing, wordt vernietigd.

Het thans bestreden bevel heeft dus eigen rechtsgevolgen en is niet louter te beschouwen als een loutere politiemaatregel zonder eigen rechtsgevolgen. De vernietiging van het bestreden bevel strekt verzoeker aldus wel degelijk tot voordeel.

De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de bestreden beslissing in het Frans en niet in het Nederlands had moeten worden opgesteld.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werking het hele land bestrijkt en ter kennis gebracht door een agent van de politiezone Westhoek, gelegen in het Nederlandstalig gebied. Volgens de algemene regeling voorzien bij artikel 39, §2 van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken was de taal waarvan de diensten zich onderling moesten bedienen aldus het Nederlands. Ook de kennisgeving van het bevel door de politiezone Westhoek diende vervolgens, overeenkomstig artikel 13, §1 van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken, in het Nederlands plaats te vinden.

Artikel 1, §1, 1°, van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken laat evenwel toe om bij wet in een afwijkende regeling te voorzien.

Te dezen bepaalt artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet:

“Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt met betrekking tot het bepalen van de taal dat verzoeker op 20 december 2012 een tweede asielaanvraag indiende. Hij verzocht daarbij om de bijstand van een tolk Malinke. Overeenkomstig artikel 51/4, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet werd het Frans bepaald als taal van de procedure. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 29 maart 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 3 juli 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingbetwistingen bij arrest nr. 106 456 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Naar luid van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet moet de minister of zijn gemachtigde, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. Het in de bestreden beslissing genoemde bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2013 bevindt zich niet in het administratief dossier, noch blijkt dat er enig ander bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd afgegeven dat verwijst naar diens asielprocedure.

Het is pas naar aanleiding van een administratieve controle door de politie te Koksijde, dat hem op 29 oktober 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Het bestreden bevel steunt op de motivering dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (art. 7, lid 1, 1°, van de Vreemdelingenwet) en dat hij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven (art. 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet)

Uit de feitelijke vaststellingen waarop het bestreden bevel steunt kan niet worden afgeleid dat het voortvloeit uit de afwijzing van verzoekers asielaanvraag.

Artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

De bestreden beslissing werd niet genomen overeenkomstig het model van de bijlage 13quinquies, doch overeenkomstig het “gewoon” model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (art. 22 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) Evenmin bevat het enige verwijzing naar de afwijzing van een asielaanvraag, of vermeldt het dat het zou zijn genomen in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het in casu zou gaan om een “*daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied*” in de zin van artikel 51/4, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het bestreden bevel dient in casu te worden beschouwd als een maatregel die in het Nederlands diende te worden gesteld, aangezien zij, via de politiezone Westhoek, in het Nederlands taalgebied diende te worden betekend en ten uitvoer gelegd. Gelet op het feit dat het bestreden bevel niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 51/4, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het onderzoek waarvan sprake in punt 3.1.3. niet te geschieden.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,
mevr. N. VERMANDER,
dhr. C. VERHAERT,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M.EKKA